

REVISTĂ LITERARĂ
reportaj - satiră - umor
Inregistrată Tribunalul Arad,
Secția III Nr. 22/938

Director:
SIMION MICLEA

Redacția și Administrația
ARAD
Str. V. Babeș Nr. 10.
Telefon: 10-83

ABONAMENTE:
150 lei anual, 3 dolari pt. America
500 lei pt. întreprinderile mijlocii;
1000 lei anual pt. marile întreprinderi. Abonamentele se plătesc înainte.

Târg slab, femei pe capră și... altele

— Ciudățeni din zilele noastre și ale altora —

O tradiție moștenită din moși strămoși ca de fiecare târg al Aradului, asfaltul orașului să fie spălat cu apă caldă naturală, — de o ploaie mălășă și deasă ce pătrunde prin suptul și haine, udând până la piele și iubitorii de târg și puii lui. Se pare, că târgul e cu atât mai bun, cu cât ploaia e mai deasă și mai mălășă. Anul acesta, adică târgul de vară — în mod excepțional — deși s'a finit într'o epocă de ploaie, n'a fost udat decât ușor. Alte cuvinte a fost un târg uscat, și... uscat a fost din toate punctele de vedere: s'au uscat comerțanții așteptându-și clienții ce nu veniu să vină, căci se... uscau la mare după ploile multe ce-i udaseră și uscați erau — se pare — și punghă...

Faptul nu trebuie să pară îngrijorător, căci tradiția — iarăși tradiția! — arată, că de obicei târgurile de vară sunt, în general, uscate!..

Uscăciunea târgului de vară, în afară de cauzele tradiționale, a mai avut și altele, dintre care semnalăm pe cea care a făcut ca pe străzile orașului să apară birjele conduse de femei.

E un semn caracteristic al vremurilor ce le trăim. Dar să nu creștem că „birjăresele” sunt mai puțin de bărbații lor plecați la datorie. Căci își fac și ele datoria, stând pe capra birjelor, cu biciul în mână, urmărind concurența, căldura și căldura cu același resemnare, sinistru scop fiind câștigarea bucașilor de pâine menite să sature gușile rămânând ale copiilor de acasă..

În lupta aceasta pentru existență, femeile aspră, femeile birjare se bucură de simpatia pasagerilor cari într'un gir de birje angejează în fiecare zi pe cea condusă de o femeie. Alegerea aceasta, nu conștientă de celoralți proprietari. Și incidentele verbale provocate de aceste situații nu sunt rare. Am văzut la una. Birjarii conform uzului obiceiului lor au sărit cu gura, birjărește — pe o biată — creșterea — birjărișă. Dar ea nu s'a dat nici a răspuns cu un torent de „birjarisme” atât de violent, încât constatam admirativ, că și din acest punct de vedere birjărișele sunt mai pregătite de cât birjarii!

Și în definitiv e drept să fie așa. Că viața le-a impus muncă, deși nu le-ar da și dreptul de a folosi violențele de limbaj impuse de această muncă?

O singură categorie de oameni care urcărea femeilor pe capra

birjelor: iubitorii de vin bun, căci femeile se feresc de crășme și astfel ei nu pot identifica izvoarele unde se găsește licoarea divină nefalsificată și curată și pură cum a curs din mama lui, — boaba de strugure stoarsă sub teasc!

Dar cu noile ore de închidere a localurilor, paguba nu e prea mare, căci beutorii și așa nu pot întârzia prea mult în cele cârciumi lângă cele sticle cu vin.

E bine cu noul orar. Căci în mod forțat oamenii se odihnesc mai mult, astfel că și pot munci mai bine.

Singurii membrii corpului didactic — primar și secundar, adică învățătorii și profesorii, învățătoarele și profesorele — regretă grabnica oră la care grădinițele pot fi închidă ușa pe din afară: pentru că acum vacanță fiind, n'au nici o treabă.

Cu toate aceste, dacă după noi ar fi, le-am găsi o treabă oarecare pentru a-i sustrage străzilor pe cari le bat fără încelare, alergând după cele mai noi și fantastice știri și

știri și — poste — ducându-le mai departe, cu o mică dar de multe ori însemnată contribuție personală..

Și mai regretă cineva grabnica oră de închidere a localurilor de consumație: funcționarii publici, cari, după noul orar se duc la serviciu numai la ora 9 dimineața. Vă închipuiți necaz: să ai serviciu numai la 9 și să nu poți sta — căci de petrecut nu poate fi vorba acum — seara decât până la 11 sau 12...

Aparent, ei ar avea dreptate.

Dar porunca zilelor de azi e alta: muncă intensă, muncă pentru a suplini atâtea energii plecate să satisfacă alte cerințe de ordin superior. Azi nu mai e timp de pierdut, ci totul trebuie pus în slujba colectivității, în slujba națiunii.

Greul zilelor de azi va trece, durerea se va schimba în bucurie și atunci se va putea vorbi iarăși de celace a fost. Acum trebuie să avem cu toții un singur suflet pus în slujba unui singur țel: România.

Radu Baltag

Răfueți, glume, polemici & Co.

...Astăzi, când fiecare ar trebui să fiină seamă că natura ne-a dat două urechi pentru a auzi totul și numai o gură, pentru a vorbi cât mai puțin, toată lumea vorbește. Vorbește de parcă n'ar fi vorbit niciodată. Vorbește verzi și uscate fără a rumega ce scot din gură. Vorbește fără a se gândi și fără a judeca dacă cele scoase din gură sunt sau nu posibile

În aceste împrejurări, nu e de mirare că într'un grup de „vorbitori” de felul acesta un hătru bun de glume, veni, cu sufletul în gură și spuse:

— Mă dacă vrei să știi, anul viitor va fi ca nici unul de până aci!..

Ah!ați după știri senzaționale, toți săriră cu gura:

— De unde ști?

— Mă — sosi răspunsul ca un duș — voi vi-s proști: păi a mai fost vreodată 1941?..

...Cică vremea asta zăpăcită — odată ploaie, de două ori iară ploaie și odată abia soare! — se datorește petelor din soare..

...Probabil că din cauza aceasta e și lumea așa... pătată și fetele pline de... pete!

...Epoca noastră ar putea fi numită și a femeilor, căci ele înlocuiesc peste tot bărbații plecați la datorie...

...Într'un singur loc nu-i pot înlocui: acolo unde ele au mai multă nevoie de el!..

... Cu toate orele puține ce sunt la dispoziția noctambulilor, consumul de bere n'a scăzut de loc...

...Dovadă că selea se poate potoli și într'un timp mai scurt!.. (Sau că oameni o încep de dimineață pentru a nu rămâne de pagubă!..)

al. miron

Fără exagerare

Discuție între bancherul X și contabilul lui:

— Leon! de cinci ani ești la mine și de cinci ani mă fură.

— Vai de mine domnule dar...

— Da, da Leon și tot de cinci ani mă înșeli cu nevastă-mea.

— Vai de mine domnule, dar...

— Da, da Leon și ieri am aflat că fata mea a rămas însărcinată de dumneata. Bagă de seamă, Leon bagă bine de seamă: nu exagera!..

Gila Iuân Nojiță și cire

Iacă mă că iară o vinit vremea să vă scriu că știu io că abge așceptați să vă pișie Bărvau nost în mână ca să mai râgeți on pic gi

unu și ge altu carie nu să poartă cum spunie popa la beserică numa cum să poartă popa acasă. Dapu iacă io zic că tumna amu nui baș vremea gi răs că dară tarie nis amărăți că o trebit să dăm două colțuri ge țară Apu șie să faștem că dară nu ce poși lua la bătate cu unu mai tarie ge cât cinie Că drept că ce bași on pic da pă urmă el fiind mai tare ce bace giți fașie oasilie cârpă și să nimeresce ca mai ai urun precin bun carie când ce vege bătut și slăbit mai sare și tel la cine în space gi nu ști cum cegescotori își gi tel. E numa amu trebe să fim tăfi laolaltă și să nu nie plecăm inima la amărălă și să nu nie plecăm capu. Că mulce or triecut pă capu bgletului român da tel tăt nu o pierit. Și no pierie niși geamu naince numa nui slobod să nie piergem firea.

Apu iacă așe.

Și amu să vă mai spun și alcile.

Iacă geabunăsama ați auzit și voi că on bolând gila Șicula s'o apucat și o făcut gin ocol misărniță și pântru ca să aibă carne s'o pus și o strânso pă măsă gi grumaz până o ameșit și atunși s'o das în cohă după on cușit și o vinit napoi și io tăiat capu jios. Numa nu io fost gista și bolându o vrut so gireagă mai giparce ca pă on porc în postu Crăștinalui numa no mai avut vremeie că lo văzut on veșin și așielă o strigat pă alți și o trâmăș după jândari ca să vină săl oprască. Or vinit și lor luat cușitu gin brânși, mi lor legat fain frumom și mi lor trâmăș la casa gi bolânzi că işie că aclo iar fi fost locu ge mult numa la măsă io fost mnilă gi iel și no vrut săl leșă. Apu vi-geși și voi că ie o fost muierie gi triabă și no vrut săl leșă la rău da bolându tăt bolând că iel no mai vrut so leșe să trăiască și io tăiet bunătace gi cap. Așel pă șine nul leși să moară nu ce lasă să trăești.

Abge am așeptat să vină vara asta ca să mă mai duc iară la ștreang aclo cu domni și cu doamnele ca să mai văd neșce goliștuni că amaru ști da pă cum bătrâniesc tăt mai tarie imi plășie să văd muieri linăre. Tumna ca babilie carie pă cum bătrâniesc și lie pică ginși le plășie numa carie ge pui că așeiat moale și nu trebe mulți ginși la ie și niși mestecată mult nu trebe. Numa amaru ști că la bărbași triaba asta il cam pe dos. Că neor plășie nouă la aieșcia mai bătrâni fecilie tânărie da geaficea dacă nu mai avem cu șie le mânca. Așei. Da până la urmă mi să parie că noi aieșcia mai bătrâni nie cam săturăm și numa să lie mănăcam cu uacți. Noi nie gestulim și numa cu atăta. Numa sânt și ge așia carie nu să satură numa cu atăta și vreu mai mult da atunși o cam păfăsc că aproape tăgiuna mor gi socoată. Agică pântru că nu mai știu sococi cum or învățat

(Continuare în pag. 3-2)

Gila Juăn Nojiță șicire

Continuare din pag. 1-a

la școală. Că dară știe după șie
umbli așeia capătă o cum să
zișle pă domneșce că fiecarie pa-
sărie pă limba il pierere. Că vigești
poi că nime nu să linișceșce până
nu pășeșce șie il dat să pășeșce.
E și să mă întorc la ștreang.
Zisai că abge am așteptat să vind
vora să mă duc la ștreang. Da cu
vremia asta cum să ce poști dușe.
Că când lești ge acasă ce arge soa-
rile gi poști fașie ratotă pă flaștăr
și pă când agiungi la ștreang și
vrei să ge bagl in apă nul mal ge
lipsă că înștepe să pișe ge sus ploaia
aldută carie ce scaldă pă geaficea
și pă geasupra își mai spală tăt pă
geaficea și hainile. In tăt triaba
numa atătai râu că după așeia nare
știe fi le piglăzi și trebe să umbli
cu tele boșice.

Și mat este o hibă. Că nu să
coășle grău și nu creșce cucuruza.
Dapu doară o da Dumnezeo să mat
știe și vremea înțon loc ca să șie
răd binle.

Da până atunși vol să nu vă
știești ge mnterază numa să nie
știești abolimentu că nie trebe
știești gi hârcie și ge feșcele ca să
știești fașie foata.

Al voștra
IUAN NOJIȚA

Adio, plec la regiment.

Adio dom'lor creditori
Care m'ai ținut tot în răcori
rându-mi bani de mil de ori
cât îmi venea uneori
la capul să mă dau de norț
numai să scap de-așa florț.
Acum din noaptea până'n zorț
voț visa tot corbi și ciort.
Las căte un compliment:
Adio, plec la regiment.

Adio, scumpă soacră-mea
Acum nu te-oi mai vedea
mă-mereu în jașa mea
și vol auzi gurita cea
dulce ca o acadea
activă ca o chereștea.
In depărtare ca o stea
și străluci în viața mea,
pup, că-s ginere levent,
Adio, plec la regiment.

Adio, dragi mei vecini
dragoste și-atenți plini
cotcodacuri de găini
știești de cabotini
chiote de nași, de fini
paraziți radio-canini
alle plăceri rimate 'n lni,
Acum nu vă mai cat pricini.
Adio, plec la regiment.

Adio, d-le perceptor
cifre multe la cotor
și aplicat pe dormitor
chestră asigurător,
și la or care negustor,
și cu toba pent'onor
și feștelit până'n obor.
Aceta o să-ți duc mult dor
și timpul cât vol fi absent,
Adio, plec la regiment.

Adio, ghețe cari mă strâng
și umbli schiop și 'n trei mă frâng
și vine tot mereu să plâng
și vol mă rădeț că-s nătâng
și dreptu arde, când cel stâng.
Acum din dinți n'o să mai strâng
și alerga viol prin crâng
și sabla după mine, zdrâng,
și bocancii largi de sergent,
Adio, plec la regiment.

Gr. Tepeș

Toate s'au sfârșit...

Du-te...
Uită ce-ai fost ieri
Uită tot ce lași în urmă
Și
Privește cum te-așteaptă'n colțul străzii
Precupeții de senzații!

Fii de-acuma deci a lor
Fii de-acuma invingătoare
Și invinsa tuturor.

Trist,
Ca Petru ce odată a vândut nebun, pe Crist;
Cânt
Pe muribunda care poposește pe-un mormânt.
Poate acordurile mele vor mugi așa ca vita;
Așa nervilor plesnească-mi; creerii cerne-mi-i prin sita.

Ce haină strecurat-a roua visurilor mele...
Azi refugiate'n umbra 'ncrementelor tunele!!
A 'nceput,
șin bine minte,
c'o privire
și-un sărut.

Da! de-atunci din sear 'acea incepu vagabondajul...
M'ai oprit la toată halta; mi-ai svârlit in gât bagajul
Greu, clocotitor de patimi, ce-au supt visurilor seva
C'am uitat, uitai nebunul, că bunica și-a fost Eva.
Și'ntr'o seară;
M'am pornit pe drum de țară...
Pașii mă opriră
Ostenit... aci'ntr'o gară.

C'o privire
C'un sărut
Basmul ni l-am început.

Eu? străin, mă mir! nimica. nu mi-a zis nimic odata.
Focul surd, sus pe tavanul mut, își reflecta văpaia...
Tu-ți vărsai în golul nopții, lacrimi dure de căință...
Doruri intrupate'n tine, fredonau o biruință.

Sărutându-ți cununița celor două sânziene
Îți sorbeam cu sete roua picurată între gene...
Și cu cap vrăjit de vise, m'am întins pe albul pernei
Gândul, îmi chema de-afară, nufărul curat al iernii.

Azi,
E'cea din urmă oară
Când mai cerc să-ți bat in poartă.
Îmi deschide, fă iar masa, varsă-otravă peste supă...
Căinii, astăzi întărâtă-i... carnea'n fășii să mi-o rupă.

Nu!
Fii liniștită-cum,
Nu-ți mai ies de azi in drum!!

Tr. Rusu-Șirianu

Minulesciana...

Cafenelele s'au redeschis. In locul
șuetelor politice, interzise prin repetatele
avertismente ale oficialității, discuțiile
imbrățișează acum subiecte inofensive.
Se comentează rezultatul Rapid-ului, se
fac pronosticuri asupra alergărilor dela
Băneasa, se vorbește despre ultimile ini-
țiative teatrale și, bineînțeles, din când
in când, discuțiile alunecă pe panta in-
spiratoare a bărfelii.

La un moment dat vine vorba despre
o nostimă actriță a unui teatru particular
care deși recent căsătorită cu un tânăr
profesor universitar, n'a ezitat să primea-
scă cu tot...protocolulde rigoare, și curtea
unui cunoscut personajiu a saloanelor
bucureștene.

— Așa sunt femeile! ofta filozofic,
Groner. Câtă dreptate a avut Minulescu!
Eu știu c'ai să...

— Stai, stai nu te gârbi! Isbucni
Vasilache. Că aici e vorba de o mică
modificare:

Eu știu c'ai să mă'nșel chear mâine...
A spus odată un poet.
Eu știu că te-a'nșelat chear astăzi.
Dar vezi, eu tac, că sunt discret!..

Intinerariu teatral...

Odată cu reluarea activității teatrale,
cineva institua, aseară la „Royal“, urmă-
toarea... călăuză teatrală:

— Ascultă Ionescule! prinde Accele-
ratal 402, ridică banii dela Banca Nemo
intră pent' o clipă la Școala femeilor dan-
sează un Vals ca pe vremuri și'ncrede-te
in Isbânda Bucureștilor!..

I-a salvat viața

Una din tinerile perechi ale Ara-
dului se plimba serile trecute pe
corso. La un moment dat, trecând
pe lângă o nostimă duduie, băr-
batul zise:

— O vezi ce mândră e?... Anul
trecut l-am salvat viața...

— Cum?

— Am cerut-o de nevastă și mi-a
răspuns că mai bine moare decât
să se mărite cu mine...

— Și?

— ... Eu am luat-o la fugă!

Nimic de făcut!

O drăgălașe sfort de vedetă, cina,
intr'una din serile trecute, cu unul din
autorii revistei. Seara a fost atât de
plăcută, încât au hotărât, de comun
acord, s'o prelungească pe cât posibil
mai mult..

A doua zi dimineata, după ce servise
micul dejun servitoarea se înapoe in
dormitor, ținând in mână, cu aere foarte
sfoase, o factură.

— Doamnă, tapișterul a spus să vă
dau factura asta și...

Dar drăgălașă vedetă îi tăe scurt
„efectul“.

— Lasă, lasă, Mario refrenul tău
obișnuit nu face doi bani. Domnul e
unul din autorii revistei in care joc eu...

— Aha! Am înțeles. E d'ăia cu bi-
letele de favoare...

Colțul meu

de Mioara Crudu

De astă dată voiu sublinia unitatea
cu care elegantele noastre cucoane și-au
cam părăsit bărfelile, preocupările de
modă și... cuceririle recoltate in rândul
bărbaților căsătoriți și burlaci, pentru
a se pune in slujba Crucii Roșii pentru
adunarea de contribuțiuni — in bani și
natură — pe seama fraților refugiați
din Basarabia și Bucovina. Răspunde-
rea la apel a fost aproape unanimă.
Și citez aci exemplul unei cunoane care
pe lista de subscripție ce i-a fost în-
credințată s'a înscris prima cu 1000 lei.
Trebuie să remarc și aceea că nu e dintre
cele mai bogate și nici din cele cari fac caz
de prezența lor pe corso sau in loca-
lurile la modă. Nu știu cum s'au com-
portat celelalte, dar bănuiesc că nu s'au
lăsat mai prejos.

Un lucru însă n'am înțeles: de ce
in mișcarea aceasta de identificare ro-
mânească nu și au găsit loc și domni-
șoarele și duduiețele amatoare de uni-
forme, plimbări nesfârșite, curte asiduă,
expoziție permanentă de picioare și con-
ferințe interminabile de bărfală? Căci
cu debitul lor verbal, cu morișca ce le
stă in gură și umbli fără încetare, ar
fi făcut, desigur, o treabă extrem de fo-
lositoare: nu ar fi fost om in Arad
care să nu fi deschis cât mai lar punga
in fața lor...

Asta-i chestiunea fetelor! Să vad la
treabă!

Intre burlaci

Se pare — cum am mai scris de
altfel — că banda burlacilor ară-
dani se va sparge prin câteva că-
sătorii. Burlacii au și început să stu-
dieze femelle și să facă... practică
in vederea căsătoriei. Doui dintre
ei își mărturiseau constatările fă-
cute, in timp ce-și „lungeau“ inghe-
țata pe terasa de pe corso:

— Să ști că nu mă căsătoresc
până ce nu găsec o fată bolnavă
de inlmă...

— De ce?

— Pentru că acela nu va îndrăz-
ni să se enerveze!..

Cumul

Fără să fi atins încă fama „Grasă
Brătianu“ sau a Nectarului Mott“, vinurile
Marioara Voiculescu“ au început, încet-
încet, să-și facă loc pe piața Bucureștilor.
și in gătejurile chefiilor.

Intr'adevăr pare să fie vorba de un
vin de bună calitate, selecționat din nu-
meroasele vii pe care aprecia societară
a Teatrului Național, le stăpânește și le
gospodărește prin județul Buzău.

— Ce spui, dragă, de chestia asta?
exclama, mai zilele trecute, un confrate
care aflase abia in momentul acela că
reput ția de... „cârciumăreasă“ a Mari-
oarei Voiculescu, amenință să se ia la
intrecere cu aceea a actriței.

— Eu aș propune să-l trimitem ur-
mătorul catren, — interveni atunci d.
N. M. t., carn bineînțeles nu putea lipsi
dela „aperitivul“ acesta udat cu sprituri
și cu șuete.

Îți recunosc temperamental!

O lume și se-așterne'n cale...

Pe unii l-a'mbătat talentul,

Pe alții... vinul dumitale!.. (Cortina)

Faceți-vă datoria către
armată și către Țară,
Subscriind

Bonuri de înzestrare!

Un hoț puțin periculos și totuși un bandit temut: Andreas Belgrass

— Cum și-a păcălit victimele sale și cum a reușit să intre în casele oamenilor acest hoț, care purta revolverul, dar niciodată nu trăgea focuri —

Scurt reportaj despre viața plină de aventuri a lui Belgrass.

Faptul este astăzi consumat. Temutul hoț și bandit temerar, Andreas Belgrass, se află în celula nr. 13 din penitenciarul dela Arad. Brava poliție din localitate, după îndelungate urmăriri a reușit să pună mâna pe cel mai îndrăzneț hoț din ultima vreme dela Arad, care neliniștea nu numai organele de control și siguranță, dar și cartiere întregi, pe unde apărea.

Iată-l astăzi pus la „răcoare”, unde blând ca un mieluşel, caută să fie cât mai pe placul celor ce îi completează dosarul, bogat în amintiri aventuroase și plin de îndrăznețe lovituri hoțeste.

Desigur că personalitatea acestui temerar hoț prea puțini o cunosc. Unul dintre harnicii noștri reporteri, a avut prilejul să ajungă până în apropierea numitului erou al penitenciarului dela Arad și să stea cu el de vorbă, spre a putea să dea și lui „Bravo!” câteva date, inedite, despre viața romantată a celui care timp de trei săptămâni a pus pe groază o bună parte din populația dela Arad.

Cum și-a început cariera? Andreas Belgrass?

Pentru edificarea cititorilor trebuie să spunem, că Belgrass nu este mulțumit dacă i se spune „Andrei”. El se vrea „Andreas”. Cică e mai nobil, mai pe placul lumii bune. Și așa se și cuvine să se numească un „erou” de talia celui care a făcut peste 10 ani de pușcărie, din cei 29 câți a împlinit în primăvara aceasta. Belgrass, nu-i băiat urât. Și pare a fi chiar foarte deștept. El pretinde că chiar este destul de instruit și mai ales „nobil în sentimente și fapte”. E desigur părerea omului. Ce-i poți face? Dar s'o luăm dela început. Pe când era mititel, cam de vreo 8 ani primise din partea unei rude un pistol-jucărie. Așa începe povestea lui Andreas...

Invărtind această drăcie cu multă îndemănare observă că toată lumea se ferea de teava pistolului. Nu înțelese la început care să fie rostul unui asemenea mecanism, pe care îl îndrăgi mult, tocmai pentru că lumea se ferea de el. Zise odată, la îndemnul celui ce-i dăduse jucăria, „păzea că trag” și iarăși observă frica celui amenințat „cu moartea”...

Li rămase bine înfiptă în minte această scenă...

Și de aci porni spre calea diabolicească, spre hoție sprijinită pe revolver.

Debutul

Ceece urmă nu e greu de ghicit. „Andreas” își încearcă norocul cu pistolul-jucărie, care îi aduse primul succes. Se duse la prietenul său, care se juca în curte și deodată îi puse „arma” la tâmplă. Acesta cuprins de frică amei. Li luă repede jucăria și se făcu nevăzut. Cuprins de o bucurie nebună în urma acestui neașteptat succes, căută să mai „sperie” și pe alții. Și „joaca” prinsă... De aci înainte calea lui spre aventuri era deschisă. Pe unde se învârtea, se folosea de „trucul cu revolverul”. Și treaba mergea!

Odată, și asta îi dete un imbold mai înalt, scoase din buzunar aceeași

drăcie de „jucărie” și o îndreptă spre o femeie, mai în vârstă, spunându-i:

„Dacă nu-mi dai toți banii ce îi ai asupra ta, trag!”

Din glumă, din adevărate, primi o sumă pe care o întrebuintă pentru cumpărarea unui pistol adevărat. Cu aceasta apoi se apucă de aventuri, după ce într'o zi plecă de acasă, dela părinții săi.

Bucuria nu-i fu de lungă durată, căci prins de jandarmi, intră pentru întâia dată în contact cu „autoritățile”...

La 12 ani condamnat pentru furt prin violență. Iată calea perzaniei.

La 15 ani alte condamnări, mai mărunte, mai mari. Apoi urmează faptele sale cu adevărat aventuroase, pe care le executa noaptea, sub ascunzișul întunerecului, care i-a fost — așa după cum mărturisește însăși Belgrass — un foarte bun prieten...

In fața instanțelor judecătorești.

Arestările și urmărirea nu-l înspăimântară. Dincontră!

Cu o poftă nebună se dedică acestei cariere de aventurier, pe românește hoț și bandit. Mereu cu revolverul în mână și mereu după căutarea victimilor, pe care le intimida cu arma, ucigătoare de vieți...

Cazurile din urmă sunt deadreptul uimitoare.

Iată pe cel mai interesant, de care ne-a amintit cu multă pasiune.

S'a petrecut la Arad. În cartierul „Gutzjahr”. Victimile sunt cunoscute.

— „Am bătut noaptea la fereastră. Știam că voiți găsi înlăuntrul soțului și soția. Dar mai știam că soțul nu prea e curajos. Deci „afacerea” va merge strună. Și așa s'a întâmplat.”

incepu povestirea celor întâmplate. După ce i se deschise, cu arma întinsă spre soția celui ce se lăfăia în pat buimăcit de somn, dădu ordin ca la repezeală să fie băgat soțul în dulap. Fără nici un cuvânt, ordinul fu împlinit. Femeia pusă apoi la perete, așa cum se sculase din pat. N'avea voie să îmbrace nici o haină. Se interesă după bani. Luă cei 348 de lei, pe care-i găsi într'un sertar și apoi se întoarseră după ceva mâncare.

— Scoase o carte de „lectură” din buzunar, se așeză la masă și începu să citească, spunând că nu pleacă decât ziua, căci noaptea nu prea are „curaj”.

Apoi așteaptă până la răsăritul soarelui, când își luă rămas bun dela „gazdele gentile” și ieși în stradă.

Nu uită însă să îmbrace haina nouă-nouță a soțului închis în dulap care „fu gentil” să-i deschidă ușa, și să-l însoțească până în stradă.

— „De judecători sunt încântat”, ne spune, Belgrass. Sunt oameni de carte și au multă cultură. O!, mă prăpădesc de dorul cărții. Ași vrea să cunosc bine de tot paragraful legilor de condamnare, căci altfel mai bine aș putea pune la cale treburile mele”, adaugă cu multă seriozitate, dl Andreas...

— „Dar să știți” mai spuse, „cu justiția nu e de jucat”... „Deloc”!

Altă lovitură tot atât de hazlie, dar tot atât de periculoasă...

Imbrăcat a doua seară în hainele pe care avu de grijă să le ia dela prima sa victimă, se duse la fratele acesteia, tot în același cartier și repetă figura. Ităiu bătut la ușă, apoi scoase arma și făcu amenințările de rigoare...

La început i se spuse, „Mă Mihai ce te joci cu revolverul” crezând că este fratele său, despre care auziseră pățania avută cu o noapte înainte. Dar când sau convins că se află în fața aceleiași primejdii, toți ai casei își pierdură capul și căutară să scape de „neînfricatul terorist”.

După aceeași rețetă se făcu și aci „percheziția”.

Când a aflat omul nostru că familia este prea numeroasă, mai lasă pentru „coșniță” câțiva poli și își luă rămas bun dela inlemnitele gazde, care nu-și putură veni în fire decât mult prea târziu după plecarea „oaspei nepoftit”... Iată cele două cazuri dela Arad, ale temutului Belgrass.

„Andreas” nu este deloc disperat. Vrea doar să fie judecat după merit. Așa cum se cuvine unui „bandit de elită” care deși folosește în aventurile sale revolverul, totuși el n'a pus mâna pe trăgaciul lui niciodată, fiindcă nu are cartușe pentru el...

O fi, n'o fi adevărat, vom vedea la judecarea procesului său care este așteptat cu multă nerăbdare...

Andreas Belgrass este un bandit „sui generis...” a. b. c.

Cinste

Acum vreo trei săptămâni când s'a jinit examenele pentru clasa patra primară, directorul unei școli a pus în ajun câteva întrebări elevilor pentru a-și da seama dacă sunt destul de bine pregătiți, apoi le-a jinit un mic discurs despre morală, vorcindu-le în special despre cinste.

— Așa Popescule, se adresă el unuia dintre micii ascultători: un om cinstit dacă găsește un lucru nu se face stăpân pe el, ci îl înpolază imediat celui a cărui îi aparține.

Dar Dumitrescu ridică degetul.

— Domnule director și tata a găsit alaltăeri un ceas de aur.

— Și s'a făcut stăpân pe el?

— Nu domnule.

— Așa băiatule, vezi? spune o satista: jile directorului: așa procedeză un om cinstit. Și cui a dus tată tău ceasul de aur?

— La dus la Muntele de Pietate domnule director.

S'a aranjat

Intr'o comună din județ, este cetățean care mult timp a fost persecutat de... perceptor pentru plățile impozitelor, și bine înțeles, se plătegea la toată lumea chiar și când trebuurile-l aduceau la oraș. Zilele trecute a fost iarăși pe aici, după mirare, de data aceasta nu s'a miplâns nimănu. Cunoscuții l-au întrebat:

— Cum stai cu perceptorul?

— Bine. M'am aranjat cu el.

— Cum?

— Simplu: mi-am măritat

cu el și de atunci de teama nev

te-mi nici în vizită nu mai vine

la noi, dar mi-te după impozite!

... Și asta-l o soluție!

Mic și.. tare

Vorbesc gurile rele — căci numai aceste — știu totul, cele bune (gurile, bineînțeles) se mulțumesc să mănânce și să rumege — că este la noi în Arad un funcționar mic și-al dracului. Adică, pe cât e de mic de statură, pe atât e de mare în gură. Ciudățenia nu constă între diferența ce există între statura și și gura lui, ci în faptul că prin funcțunea lui se învârte mereu printre... măcelari, cari, se știe sunt toți niște namile de oameni de să te tot uiți la ei. Că se 'nvârte nu i mare lucru dar le face o muzică de mai mare dragul să ascuți la el. Muzica-i muzică, dar românul nost nu se mulțumește cu atâtă, ci-i și amenință cu câte un picior aplicat în... părțile cărnease ale corpului. Și vine și râzi și să-l mănânce de drag, când se 'nvârte ca un prâsnel printre namilele de măcelari ce populează abatorul și când îl auzi țipând la ei și amenințându-i. Măcelari din cauza funcțiunii lui, nu se sinch'sesc de el căci dacă l-ar lua în serios ar fi vai de „costișele” și „fuduliile” lui. Ar păți mai rău decât prietenul pe care a volt să l care cu motocicleta la Timișoara, — căci am uitat să vă spun ce este, sau cel puțin a fost — și fericitul proprietar al unei motociclete. Dar să vă spun chestia cu prietenul micul nostru amic. Intr'o zi, micul nostru funcționar a volt să meargă la Timișoara. Un

prieten al său l-a rugat să-l ia el. La urcat pe motocicletă îndăritul său și l-a dat drumul la mo intrând într'o sulă de km, pe o Motocicleta sbura nu altceva. La moment dat, funcționarul nost toarse capul: prietenul său n'avea

— Ai, băiatule soarele! L-am p

duț pe drum!

Și drept concluzie a celor mai sus, întoarse motocicleta

pol să-și găsească prietenul. Și găsit, la vreo 20 km. trântit

drum, cu hainele stâșiaste și 5 co

ruple. Abia-și mai trăgea suflul

— sâțul de motocicletă și de p

bare la Timișoara...

„Ce-a fost mai departe nu

știu... și dacă nu vi l-am prez

destul de bine, vă rog să mă e

în schimb vă dau un sfat: me

la abator și-l vedeți!

a.

Intre scribi

— Și eu, dom'le dragă tr

numai de pe urma scrisului.

— A! ce surpriză! Și unde scri

— În gara de Nord!

— În gara de Nord?

— Da, sunt scriitor de vagoar

Abonații în restanță, s'a

rugați să ne trimită ab

namentul la adresa ad

nistrației în str. V. Ba

Nr. 10.